

Comentariul Apocalipsei și privire de ansamblu profetică

Capitolul 1

O mărturie profetică (versetul 7)

7. »Iată că El vine pe nori.« - A doua venire a Domnului nostru este o parte foarte importantă a mărturiei creștine, și niciodată nu a fost mai necesar să se insiste la aceasta, ca acum; aceasta este valabil cu privire la primul gând, și anume că atât Biserica cât și lumea sunt pe cale să atingă punctul culminant al îngrămădirii vinei, înainte ca judecata asupra lor să trebuiască să aibă loc și să fie exercitată. Este însă important să se facă deosebire între cele două evenimente, pe care a doua Lui venire le include în sine. Sunt o serie de locuri din Scriptură, care se află exclusiv în Noul Testament, care se referă direct la venirea Domnului *pentru* sfinții Săi, așa cum este evanghelia după Ioan 14,3; 1 Corinteni 15,23; Filipeni 3,20 și 1 Tesaloniceni 4,15-17. Dar noi avem și un număr mare de locuri, și aceasta în ambele Testamente, care învață despre venirea Domnului *cu* sfinții Săi (Zaharia 14,5; Coloseni 3,4; Iuda 14; Apocalipsa 19,11-14). În timp ce ambele aspecte ale venirii Domnului ca părți importante ale credinței aleșilor lui Dumnezeu trebuie să constituie atenția noastră deosebită și crescândă, aici se vorbește totuși de a doua parte, sau aspect, a venirii Lui. Prima parte, coborârea Domnului în văzduh pentru a răpi pe toți sfinții (1 Tesaloniceni 4,17), are loc în mod necesar înaintea celei de-a doua părți, venirea Sa împreună cu sfinții Săi (Iuda 14) și cu îngerii (Matei 25,31).

Mărturia din Apocalipsa »Iată, El vine pe nori« este în deplină concordanță cu mărturia profetului Daniel: »M-am uitat în timpul viziunilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al omului« (Daniel 7,13) precum și cu afirmația profetică a Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor: »... vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă« (Matei 24,30). Toate aceste locuri se referă la același timp și la aceleași evenimente. Arătarea Fiului Omului într-o maiestate, care niciodată mai înainte nu a fost văzută de vreun ochi omenesc, va umple cu groază inimile tuturor oamenilor de pe pământ, cu excepția celor din poporul Său.

Profeții Vechiului Testament s-au preocupat, fiecare în felul lui și potrivit cu caracterul lui personal, dar toți sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt, cu aceste două mari teme profetice: *judecata și slava*.

Scurt timp înainte de apariția zorilor binecuvântării, păgânii, nu mai puțin decât Iudeii, vor fi învăluți într-un adânc întuneric moral (Isaia 60,2). În loc să spună bun venit Domnului care va veni, națiunile vor fi adunate în vest într-o opoziție publică, înarmată, împotriva Mielului (Apocalipsa 19,19), în răsărit împotriva Ierusalimului (Zaharia 14,2). De aceea pământul va trebui curățit de rău și de oameni răi, înainte ca urmele sfințitoare ale Domnului nostru să dea naștere pe pământ la o bucurie cu mult mai mare decât aceea pe care pământul a trăit-o în timpul scurt al lipsei de păcat (Geneza 2). Vizionarul de pe insula Patmos are înaintea ochilor judecățile legate de venirea Domnului.

Nu se spune niciunde, că Hristos va veni cu norii, ca să adune pe ai Săi. Dimpotrivă, ei Îl vor întâmpina în nori (1 Tesaloniceni 4,17). Norii sunt totodată vehiculele regale, care sunt pregătiți să ne conducă de pe pământ la Domnul. Din vechime norul era semnul bine cunoscut al prezenței lui Dumnezeu la poporul Său (Exod 13,21; 40,34-38; Luca 9,35). Dar să observăm, că despre Hristos nu se spune numai, că El va veni *în* nori (Marcu 13,26), ci și *cu* norii (Apocalipsa 1,7) și *pe* nori (Matei 24,30). Norii, care însoțesc venirea Lui, sunt semne ale maiestății Sale (Psalmul 18,9-12). El stă pe ei ca pe scaunul Lui de domnie (Matei 24,30). Noi vom fi luați în nori (1 Tesaloniceni 4,17), un nor L-a luat pe El, atunci când S-a înălțat la cer (Faptele Apostolilor 1,9), și El va veni într-un nor (Luca 21,27). Astfel de diferențe mici sunt interesante.

Deci aici ni se îndreaptă privirea spre punctul culminant al întregii profeții, punctul de plecare al binecuvântărilor lui Israel și ale lumii. Prima și ultima mărturie a acestei cărți se referă la

venirea Domnului (capitolul 1,7; 22,20), și Domnul adaugă de mai multe ori cuvântul »în curând« (sau repede, în grabă), atunci când El vorbește despre venirea Sa.

7. »Și orice ochi Îl va vedea.« - Venirea Domnului, ca să distrugă puterea vizibilă a răului pe pământ, să nimicească forțele armate unite sub călăuzirea satanică și să înlăture orice putere dușmană, va fi un eveniment cu o mărime și înfățișare publică zdrobitoare, căci aici se adaugă categoric: »orice ochi Îl va vedea«. Ce privește în ceruri! Domnul care se coboară va apărea în maiestatea care I se cuvine, înconjurat de nori și pe nori, cu multe diademe pe cap, îmbrăcat în hainele demnității Sale împărătești și însoțit de sfinții și îngerii Săi, care Îi vor mări gloria.

7. »... și cei ce L-au străpuns«. - Constată, că »orice ochi Îl va vedea« trebuie înțeleasă în sensul ei textual, însă nu toți oamenii Îl vor vedea în același moment. Și din totalitatea mulțimii de oameni, care se vor ridica atunci împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său (Psalmul 2,1-3), aici se face referire la o grupă deosebită, și anume la »cei ce L-au străpuns«. Despre sulița păgână, care a străpuns coasta Mântuitorului nostru, se relatează numai de »ucenicul, pe care-l iubea Isus« (Ioan 19,33-37). Reprezentantul slab și șovăielnic al imperiului roman, care de altfel a devenit renumit prin dreptatea lui neclintită, a pătat prestigiul imperiului prin sentința lui lipsită de conștiință. El a condamnat pe Captivul sublim, pe care el însuși de trei ori L-a declarat nevinovat, să fie biciuit și răstignit. Dar comportarea Iudeilor a dovedit stricăciunea lor mult mai mare, cerând cu strigăte mari să fie omorât, moartea lui Mesia al lor, și au făcut pe guvernatorul blestemat să rostească această sentință cu urmări fatale. Copiii lor, care au moștenit această vină mare și care au respins sângele vărsat al lui Hristos ca răspuns al lui Dumnezeu la păcatele lor, Îl vor vedea, pe El, care L-au străpuns. Cuvântul din Zaharia 12, 10 arată și ce dă la iveală harul pe baza acestui sânge vărsat. Grupa principală, la care se referă cuvintele »cei ce L-au străpuns«, sunt Iudeii.

7. »Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.« - Aceasta este valabil în mod deosebit pentru poporul și țara în care harul Său a fost arătat așa de cuprinzător. Jalea nu se limitează numai la cele două seminții ale lui Iuda și Benjamin, care vor fi atunci în țară, și nici la cele zece seminții, care vor sta la granițele lui Israel, ca să se reîntoarcă în țară (Ezechiel 20,34-44), ci va cuprinde și națiunile. În capitolul 7,9 prin cuvântul »seminție« se înțelege fără îndoială păgânii (națiunile). Compară și cu Matei 24,30, unde se vorbește despre momentul bocetelor generale de frică și groază la venirea Fiului Omului.

7. »Da, Amin!« - Cu această confirmare dublă Duhul pecetluiește mărturia profetică remarcabilă. Cuvântul tradus cu »Da« este grecesc, cel tradus prin »Amin« este ebraic. În felul acesta este confirmat atât păgânilor cât și Iudeilor, că Cuvântul Său rămâne neschimbat.

O comunicare a lui Dumnezeu cu privire la Sine Însuși (versetul 8)

8. »Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.« - Facerea cunoscut a acestor titluri dumnezeiești constituie încheierea adecvată a introducerii. Maiestatea vorbitorului și caracterul afirmațiilor Sale pretinde o atenție deosebită. Aici nu auzim vocea lui Hristos ca Om, ci Dumnezeu Însuși este cel care vorbește. El revelează titlurile și gloriile Lui proprii. Alfa și omega – prima și ultima literă din alfabetul grecesc – arată spre relația Lui cu creația. Dumnezeu este izvorul, începutul a tot ce este creat, originea tuturor adevărilor descoperite, a tuturor făgăduințelor date, dar și a oricărei mărturii încredințate omului. În privința aceasta El este alfa. Dar El este și sfârșitul. Slava Lui este ținta. Orice întrebare își găsește răspunsul definitiv în El. Drumul vieții noastre și încercările prin care trecem sunt cuprinse între aceste două puncte extreme: Dumnezeu, alfa, și Dumnezeu, omega. Toate năzuiesc spre El, care este finalul. Relațiile cu El au fost întrerupte de către noi, dar firele nu au fost rupte în mâinile Lui. În mijlocul împrejurărilor caracterizate de un eșec general și având în vedere faptul, că Biserica în mijlocul stricăciunii din timpurile acestea se află într-o stare de decădere spirituală, totuși vocea lui Dumnezeu se aude pe deasupra tuturor

vocilor și conflictelor. Începutul oricărei mărturii este în Dumnezeu și finalul duce către El. În El, ca omega, se termină ceea ce El a început ca alfa.

După aceea ni se prezintă mărimea dumnezeiască a Celui ce vorbește, care nu este nimeni altul decât Domnul Dumnezeu Vechiului Testament (Geneza 2). Cine este Domnul Dumnezeu? – Iehova Elohim, Dumnezeu lui Israel și Dumnezeu tuturor oamenilor. Dumnezeu cărui a I-a plăcut să intre într-o relație morală cu cei doi, vorbește aici încă odată din cer. Ce liniștire pentru suflet în mijlocul frământărilor vieții! Aici răsună vocea Celui veșnic, și deodată murmurul dinlăuntru și mugetele din afară se transformă în liniște. În cuvintele explicative care urmează »Cel care este, Cel ce era, și Cel ce vine« este confirmată natura veșnică, sublimă a Ființei Sale ca Domnul. Aceste trei afirmații sunt într-o oarecare măsură explicația numelui »Cel veșnic«. Cea de-a treia afirmație, »Cel ce vine« pare la prima vedere să vestească o adevărată venire, dar aici nu se referă la aceasta. Mult mai mult ea prezintă întregul și o existență veșnică, dar nu o simplă existență pasivă, ci una activă, relații vii cu trecutul și viitorul.

Cât de potrivit este, că această introducere cu adevărat impresionantă se termină cu titlul dumnezeiesc »Celui Atotputernic«, un titlu, care pe parcursul secolelor a fost și este »Stânca tăriei« pentru poporul Său suferind. Acest titlu nu vorbește simplu numai despre o forță atotputernică, ci vorbește despre Cel Atotputernic cu izvoarele Lui de ajutor, care niciodată nu seacă. Pe parcursul acestei cărți vom găsi, că împrejurările, în care se află poporul lui Dumnezeu, deseori vor face necesar, ca ei să caute refugiu în acest Nume tare. De aceea și folosirea lui frecventă în cartea Apocalipsa, în timp ce în restul Noului Testament îl întâlnim numai o singură dată (2 Corinteni 6,18). Titlul »Cel Atotputernic«, folosit singur sau în legătură cu alte nume, apare în Cuvântul lui Dumnezeu de aproximativ 60 de ori, mai bine de jumătate se găsește în cartea Iov. »Dumnezeul Cel atotputernic« este un Nume plin de putere și mângâiere. El este atotputernic ca Întreținătorul și Sprijinitorul poporului Său, dar tot așa de atotputernic ca Judecător al dușmanilor Săi.

Apariția glorioasă a lui Hristos (versetele 9-20)

9. »Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtași cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus.« - Mai mult decât oricare alt profet, Daniel tratează evenimente care sunt cuprinse în domeniul viziunilor arătate lui Ioan. Între cei doi există numeroase puncte cu foarte mare asemănare. Astfel, profetul și vizionarul Ioan, ambii descriu caracteristicile ultimului domnitor politic al imperiului roman; amândoi prezintă cititorului ultima fază a reapariției acestui imperiu, precum și sfârșitul lui îngrozitor (compară Daniel 7 cu Apocalipsa 17).

Cuvintele »Eu, Ioan« ne amintesc cuvintele scrise odinioară »eu, Daniel« (Daniel 8, 15, și alte locuri). Acest fel de prezentare al scriitorului nu este însă o imitație, ci este o constatare independentă, într-o demnitate liniștită, dar conștientă, care corespunde în totul caracterului istoriei, care va fi descoperită.

Ioan vorbește după aceea despre părăsirea sa în viață și în suferință cu poporul lui Dumnezeu greu încercat. Probabil că perioadele din timpul domniei lui Nero și Domițian au fost cele mai rele perioade ale prigonirilor păgâne, care, exceptând unele pause, au durat aproximativ 250 de ani. După diverse interpretări, Ioan aparținea aceluia care au suferit în timpul lui Nero, în timp ce alții îl încadrează în oștirea care a suferit sub Domițian. Nu este important, care concepție este corectă. Trebuie însă ținut seama, că Ioan nu vorbește aici nici ca apostol și nici ca bătrân, ci ca »frate și tovarăși« al sfinților »la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus«.

Necazul amintit aici se referă la o încercare deosebită, și nu la greutățile obișnuite din viața unui creștin. Deosebim trei perioade mari de suferințe deosebite:

1. Sub Roma păgână
2. Sub papalitatea romană, în timpul Evului Mediu întunecat
3. Sub prigonirea comună din partea puterilor religioase și statale în viitor (Apocalipsa 6,9-11; 13,7.15).

Dar Ioan a avut părtășie și în *Împărăție* cu aceia cărora le-a scris. Împărăția stă în legătură cu imperiul; Scripturile vorbesc despre acest imperiu în patru faze diferite:

1. În responsabilitate, așa cum le-a fost prezentat Iudeilor, care totuși au respins pe Împărat (Matei 1-12).
2. Într-un caracter ascuns printre națiuni, despre care vorbesc pildele din evanghelia Matei 13.
3. În necazuri, așa cum este prezentat detaliat în partea de mijloc a Apocalipsei.
4. În putere, la venirea Domnului în slavă (Matei 25,31); aceasta este tema mare și sublimă a profeților vechiului legământ.

După aceea Ioan vorbește despre perseverență, căci răul încă mai stăpânește nestingherit în lume și chiar și în Biserică. Rugăciunea »vie Împărăția Ta«, care se înalță zilnic din inimile și de pe buzele a mii de credincioși, este încă fără răspuns. Drumul spre Împărăție este un drum de necaz. Viața unora este caracterizată de suferință aproape fără încetare, a altora de lucrare neobosită, în timp ce pentru marea majoritate este astăzi o viață de permanentă osteneală în achitarea de obligațiile zilnice. Astfel, toți au nevoie de perseverență și răbdare în umblarea permanentă potrivit voii lui Dumnezeu. Pustietatea și singurătatea de pe insula Patmos a cerut cu siguranță »multă perseverență«, aceasta fiind semnul caracteristic al unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu (2 Corinteni 6,4). Însă, înaintează, pelerin obosit, până vine dimineața și Domnul va apărea vizibil pentru toți aceia care acum prin credință se țin strâns de Numele Său minunat!

Dar nu numai noi avem părtășie în cele trei lucruri, - la necaz, la Împărăție și la răbdare - cu apostolul onorat și îmbătrânit. Domnul Însuși ia parte la acestea, căci se adaugă »în Isus«. Amintirea acestui Nume cu o deosebită importanță pentru urechile și inimile credincioșilor aduce sfinților aflați în încercare o plinătate de mângâiere și înviore.

Insula Patmos

9. »... mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus.« - Numele locul de exil al lui Ioan era aproape necunoscut; de aceea ni se spune, că el era o insulă, care a fost numită Patmos. Această insulă deosebit de rece și neprimitoare din Marea Egee, așezată la țărmul de sud-vest al Asiei Mici, are un perimetru de 24 km. În Evul Mediu a fost cunoscută sub numele de Palmoso, acum se numește Patino. În 1910 avea aproximativ 4000 de locuitori, care toți erau creștini greci. Călugării neștiutori și leneși de pe această insulă posedă o bibliotecă valoroasă, pe care puțin știu s-o folosească. Tischendorf, acel învățat neobosit și cercetător al Scripturii, spunea despre ea: „Înainte mea stă liniștită mica insulă în crepusculul dimineții. Ici și colo un măslin întrerupe monotonia pustiei stâncoase. Marea este liniștită ca un mormânt. Ca un sfânt mort se odihnește Patmos în ea. Involuntar trebuie să ne gândim la Ioan. Insula îi aparține lui. Ea este, ca să spunem așa, locul său sfânt. Pietrele vorbesc despre el, și el trăiește în orice inimă.” Cât de potrivită a fost așezarea geografică a acestei insule! Ioan a fost pe insula Patmos, ca să spunem așa, în centrul evenimentelor profetice: Ierusalimul era în partea de sud-est, Roma înapoia vizionarului în vest, Babilonul în răsărit și țara lui Magog (Rusia) în nord, în timp ce pe țărmul mării erau șapte Adunări asiatice, despre a căror istorie urma să scrie.

Supremația lui lăuntrică peste starea de lucruri se exprimă prin simpla constatare: »Mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos«. Nu citim nici un cuvânt de reproș sau de acuzare. Arestarea, procesul și interogările înaintea domnitorului crud Domițian au fost privite de el ca fiind nedemne de a fi amintite și cu o tăcere absolută au fost trecute cu vederea.

Tradiția, care nu este tocmai informatorul cel mai de încredere, ne-a oferit relatări interesante cu caracter legendar despre Ioan. Ele sunt mai numeroase și mai demne de crezut decât cele despre cunoscuții apostoli Pavel și Petru. Unele din ele s-ar putea să fie adevărate, dar multe sunt nesigure.

Dumnezeu a transformat mânia domnitorului mândru din timpul acela spre gloria Sa. Împrejurările erau potrivite și necesare, pentru ca să pregătească pe Ioan pentru istoria lui Dumnezeu. Căci acestea arătau și destrămarea puternicului imperiu Roman, reparația lui viitoare și soarta lui finală (capitolul 17,8; 19,20), în timp ce el era încă pe punctul culminant al gloriei sale în dominația mondială neatacabilă.

Aceeași putere, care și-a dat acordul legal la crucificarea Domnului nostru, a stigmatizat pe ucenicul, pe care îl iubea Isus, ca răufăcător. Aici însă se constată clar adevăratul motiv al necazului prin cuvintele: »din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos«. Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus vor fi totdeauna expuse dușmăniei din partea lumii.

Fără erudiție omenească (Faptele Apostolilor 4,13) și în vorbirea simplă a galileenilor, Ioan a predicat și a învățat public și în case fără teamă și cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolii nu au învățat arta – acum foarte perfecționată – de a adapta adevărul pe placul diferit al oamenilor. În măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu se vestește pe deplin și prin aceste cerințele lui Dumnezeu sunt puse pe conștiința oamenilor, dușmănia din partea lumii devine activă.

9. »... și din pricina mărturiei lui Isus«. – Aici stă pe prim plan în mod deosebit partea profetică a acestei mărturii. Nașterea Împăratului Iudeilor a trezit gelozia crudă a lui Irod și a răscolit întreg Ierusalimul, până în adâncul lui (Matei 2,3). Mărturia despre drepturile împărătești ale Domnului Isus era o crimă pentru romani, care nu era suportabilă nici pentru legile lor și nici pentru prestigiul imperiului lor. Astfel Roma a crucificat pe Petru, a decapitat pe Pavel și a exilat pe Ioan.

10. »În ziua Domnului eram în Duh.« - Toți creștinii adevărați sunt acum »în Hristos«, în opoziție cu starea lor de odinioară »în Adam«, și ei sunt »în Duhul«, în opoziție cu starea lor de odinioară »în carne«. Niciun creștin nu poate fi găsit iarăși »în Adam« sau »în carne«, deoarece ambele descriu o stare trecută. Cuvintele »în Adam« spun, că tu aparții unui neam, al cărui cap este Adam; prin cuvintele »în carne« este descrisă starea morală decăzută, în care se găsește acest neam întreg. Dar a fi în Duhul (Romani 8,9), ceea ce este valabil fără nici o excepție pentru toți cei mântuiți, nu are același înțeles ca și afirmația lui Ioan: »eram în Duh«. Aici înțelesul este, că Ioan a fost într-o dependență absolută față de Duhul și a fost pe deplin călăuzit de Duhul. Scos afară din recunoașterea conștientă a împrejurărilor vieții zilnice, el se afla în această altă stare, »în Duh«. Prin lipsa articolului pentru cuvântul »Duh«, nu trebuie să se tragă concluzia, că aici nu este vorba de Duhul Sfânt. Nu este Duhul Sfânt ca persoană, și nici duhul nostru propriu, despre care se vorbește aici; lipsa articolului arată mai degrabă o stare caracteristică, și anume o stare, în care Duhul Sfânt a luat pentru un timp conducerea totală asupra duhului omului și asupra întregii lui vieți lăuntrice (compară cu Ezechiel 11,24 și 2 Corinteni 12,2-3). – Apostolului Pavel nu i-a fost permis să relateze despre ce a văzut și auzit, nici imediat după răpirea lui și nici în următorii 14 ani. Lui Ioan dimpotrivă, i-a fost poruncit să facă aceasta.

Același fel de exprimare se folosește și în introducerea la viziunile următoare, despre care se relatează începând cu capitolul 4 (capitolul 4,2). Mediul înconjurător al stării spirituale al încântării a fost pământul în capitolul 1, în timp ce în capitolul 4 era cerul.

Conținutul întreg al cărții Apocalipsa a fost făcut cunoscut lui Ioan prin viziuni, în cea mai importantă zi a săptămânii, »în ziua Domnului«. Cele opt vedenii, despre care relatează Zaharia (Zaharia 1,8-6,15) au fost văzute într-o singură noapte. Și vedenia lui Daniel (Daniel 7,2) a fost arătată noaptea acestuia.

Ziua Domnului

10. »Ziua Domnului« - Această expresie apare numai o singură dată în Sfânta Scriptură, dar mai târziu ea a devenit desemnarea obișnuită a acestei zile deosebite, care a fost dăruită creștinilor pentru adorare și odihnă. Că este vorba de întâia zi a săptămânii, rezultă din următoarele gânduri: 1. Expresia folosită aici în textul original, »ziua care aparține Domnului«, este diferită de expresia folosită pentru desemnarea »zilei Domnului« viitoare, profetice (vezi 1 Corinteni 5,5; 2 Corinteni 1,14; 1 Tesaloniceni 5,2). – 2. Conținutul primei viziuni (versetele 12-20) arată, că se referă la prezent. În timpul judecăților care vor veni, despre care în ambele Testamente se vorbește ca despre »ziua Domnului«, și în care Biserica ca mărturie publică pentru Dumnezeu pe pământ va fi dată la o parte, Hristosul glorificat nu poate fi văzut în mijlocul Adunărilor (sfeșnicelor). – Acestea și alte studii interzic folosirea expresiei din versetul 10 la ziua Domnului din viitor.

Două realități mari oferă primei zile a săptămânii însemnătatea ei deosebită. Învierea Domnului din morți (Ioan 20) și constituirea Adunării în ziua cincizecimii (Levitic 23,16 și Faptele Apostolilor 2). În felul acesta »ziua Domnului« nu este o zi obișnuită, așa cum »Masa Domnului« nu este o masă obișnuită de mâncare. Atât această zi, cât și această masă Îi aparțin categoric Lui. Caracterul *sfânt* al acestei zile și al acestei mese trebuie luat în seamă și respectat fără nici o îngrădire. Mâna diavolului vrea să ne ia această moștenire prețioasă, care vorbește așa de clar Adunării despre *învierea și moartea* Sa.

10. »Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.« - Poziția vizionarului este remarcabilă. Simbolic, spatele lui era întors Bisericii și fața lui era îndreptată spre Împărăție și regalitate. Decăderea Adunării, profetită de apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 20,28-32; Romani 11,21-22; 2 Timotei 3), a început deja să aibă loc. Exprimările critice din scrierile lui Ioan au fost îndreptate în primul rând împotriva lui Cerinthus (un contemporan al lui Ioan) și spre alții, care au deschis o campanie energetică și diabolică împotriva mărturiei creștine. Anumite învățături gnostice greșite, ale căror principii au fost descoperite și condamnate de apostolul Pavel în scrisorile adresate Corintenilor și Colosenilor, s-au putut dezvolta și mai mult în zilele lui Ioan. În secolul al doilea au avut școlile lor speciale, care au învățat și acționat opunând rezistență evidentă și dăunătoare față de persoana Domnului nostru. La aceste pericole interne s-a adăugat prigonirea Bisericii de către puterea lumii. De aceea nu este deloc de mirare, că privirea bătrânului și încercatului captiv era îndreptată spre înainte, spre slava și puterea Împărăției, în care dreptatea va fi respectată și nedreptatea va fi pedepsită. Însă Domnul nu a ajuns la țintă cu Adunarea, chiar dacă Ioan în Duh i-a întors deja spatele. El trebuia să audă și să vadă, și în felul acesta trebuia să se întoarcă și să fie preocupat de ceea ce preocupa și pe Domnul.

»Glasul puternic, ca sunetul unei trâmbițe« trebuia să facă conștient, că acum se făcea cunoscut întregii Biserici un mesaj de o deosebită importanță. În afară de aceasta, apariția, despre care urma să mărturisească Ioan, era introducerea într-o întreagă serie de vedenii și în felul acesta constituie începutul acestor descoperiri. De aceea, cât de potrivit a fost, că Hristos ca Om, dar și în putere și maiestate în mijlocul Adunărilor stătea în această primă apariție înaintea vizionarului profund impresionat.